Marcel LUCA
Numărul magic

Pe când eram un puşti de zece-doisprezece ani, două locuri iubeam eu cu intensitate. Unul era spaţiul de la demisolul Palatului pionierilor, unde funcţiona cercul de aeromodelism şi aeroportul Cioca, unde funcţiona un club de planorism. Pe amândouă mi le-a făcut cunoscute Fănel, un aşa-zis verişor "de-al patrulea", mai mare ca mine cu vreo cinci-şase ani, un tânăr înalt, vânos, inteligent şi curajos. El şi părinţii săi erau din Piteşti, unde copilărise mama şi întâlnirea dintre ei în extremitatea de vest a ţării însemnase o mare mângâiere reciprocă, din care principalul avantaj avea să-mi aparţină prin aflarea acestui mentor minunat al copilăriei mele. Dar nu despre machetele de maşini zbutătoare pe care maestrul meu m-a învăţat să le construiesc vreau să scriu şi nici nu vreau să vorbesc despre zborurile ce le-am făcut ca pasager, cu planoarele Icar şi Partizan, la manşă fiind acelaşi prieten mai mare. E timpul să mărturisesc adevărul despre o întâmplare uluitoare al cărei martor am fost. Cu toată vârsta mea necoaptă, înţelegeam că între părinţii săi există relaţii ciudate, alimentate de o prejudecată, de o boală a tatălui, care îl consuma în chip neobişnuit, boală ale cărei motivaţii le percepeam, dar nu ştiam că se numeşte "gelozie". O gelozie stupidă şi fără vreun suport real, care se manifesta prin muţenie şi consum continuu de tutun. În schimb, mama lui Fănel era o femeie de o vioiciune, farmec şi veselie rar întâlnite, fapt care declanşase în mintea soţului ei prăbuşiri de dimensiuni nebănuite. Din vizitele mele în strada Xantipa nr. 26, o imagine este neperisabilă: înainte de apătrunde în camera dinspre stradă, în care Fănel şi mama sa îşi vedeau de ale lor, traversând micuţa bucătărie, îl vedeam pe nea Costică aşezat pe o dormeză îngustă, în faţa unei sobe Vesta, fumând Naţionale ţigară de la ţigară şi mormăind ceva indescifrabil ca răspuns la salutul meu, cu ochii la jăraticul din focar. În ziua fatală, într-o după-amiază de octombrie, am găsit acasă două personaje din familia Creţulescu. Întâi am dat, previzibil, peste nea Costică, învăluit într-un nor de fum, care a bombănit un răspuns în doi peri la sonorul meu "săru' mâna", şi apoi, în cameră, peste Fănel, singur. - Ce faci? l-am întrebat. - Uite, mă chinui de vreo săptămână cu o problemă de magie, de alchimie, ştiu eu cum să-i zic?! - Nu te cred! Adică... - Acu' să tot fie zece zile am dat peste o carte la vecinul din fundul curţii, îl ştii, ăla de-a fost pe vremuri un fel de diplomat în Belgia. O carte de "ştiinţe oculte", scrisă ba pe franceză, ba pe latineşte. Dintre reţetele magice, cum se zice acolo, am reuşit să traduc una singură pe de-a-ntregul. - De-aia n-ai trecut să mă iei cu bicicleta, să mergem să mâncăm dude pe Calea Torontalului, cum mi-ai promis? - Ei, iartă-mă şi tu! M-am chinuit, cum îţi spun, cu această "reţetă". Cică să faci douăzeci şi unu de zaruri din şapte esenţe diferite de lemn, adică trei la o esenţă. Apoi, speranţa, promisiunea, ar fi că, aruncându-le, prin constituirea unui anume număr magic, format dintr-o anume succesiune a stabilizării fiecărui zar, dobândeşti eternitatea, adică trăieşti la nesfârşit, aşa cum eşti în momentul iniţial. - Şi n-ai reuşit? - Păi, nu se vede?! Zarurile ştiu că le-am făcut corect, dar numărul ăla nu vrea să se formeze! Am tot încercat, dar ori e vorba de o cacialma a ălui de-a scris cartea, ori e ceva legat şi de teoria probabilităţii, pe care nu o ştiu nici eu, de-aia cum să ţi-o mai explic şi ţie!... - Las' că n-oi fi eu prostul satului! - Păi, n-o lua chiar aşa! Uite, nu înţeleg eu două versuri, că toată cartea e scrisă ca o poezie, versuri aflate la finalul reţetei ăsteia aşa-zis magice, pe care eu le-am tradus cam aşa: "Dar NUM?RUL numai în Strălucire, De-i potrivit, va fi mult peste fire." - E chestie de lumină, am zis eu. Când dai cu zarurile, trebuie să ai lumină suficientă! Uite, de ce ţii perdelele trase? Şi aveai lanterna aia vânătorească... - Las-o naibii de treabă! se enervă din senin Fănel. Astea-s misticisme ale Evului Mediu, iar noi trăim în secolul douăzeci! Fără a aştepta să-i răspund, a adunat într-o palmă cele douăzeci şi unu de zaruri şi, cu mine în urma lui, a intrat în bucătărie, întinzându-i-le lui nea Costică îngânduratul, care pufăia cu ochii fixaţi pe jarul din focarul sobei Vesta. - Tată, zise vărul meu de-al patrulea ia adaugă chestiile astea la stocul de combustibil al

familiei! Nea Costică ne-a privit chiorâş, a mai tras gânditor câteva fumuri din chiştocul de Naţională, apoi a luat zarurile, le-a amestecat în palmă (o fi jucat table în tinereţe?) şi le-a aruncat peste jarul mărunt, palid, aproape albit de cenuşă. Într-o clipă, o flacără strălucitoare a înghiţit micile cubuleţe, iar când s-a stins, eu şi Fănel eram singuri în încăpere. - Unde-i nea Costică? am bâiguit eu. - Eu ştiu? O fi ieşit la privată. dar nu-mi ies din minte versurile din Carte: "Dar Numărul numai în Strălucire..." Fapt este că nea Costică nu a mai apărut niciodată. Miliţia, desigur, şi-a făcut datoria în stilul ei: "Declaraţi, mă, cum l-aţi omorât, că noi ştim totul! Puşcăria vă mănâncă!" Singurul care era mai aproape de realitate era tocmai locotenentul Purice de la Judiciar care, supraveghind ridicarea "urmelor" ce se prelevau din bucătărie, la nouă zile după anunţarea dispariţiei, îşi tot interpela colaboratorii: - Care fumaţi, bă, Naţionale? Tu, Simioane? - Tov' locotinent, uite, eu o ţin pă Tomis, e scumpă, da-i domnească. - Bine, bă, da uite aici lângă sobă, damf şi fum de Naţionale! Păi cine să fumeze?! - Răposatul, tov' locotinent, răspunse "plotoneriul" Simion râzând. Pardon, dispărutul!... Nea Costică dispărut a rămas, iar Fănel şi mama lui au plecat între ai lor, la Piteşti. Casa modestă de pe strada Xantipa nr. 26 a fost întâi înconjurată de blocuri, apoi dărâmată cu buldozerul. În locul ei s-a construit un punct termic, pe care l-am vizitat, întâmplător, de curând. Reclamaţiile înaintate ziarului m-au purtat în mica încăpere a şefului microcentralei, pe care l-am găsit abătut, dar nu din pricina plângerilor formulate de beneficiari. - Lasă-i să mă reclame! mi-a spus domnul Cucu, că de marţi mă internez... - Dar ce-aveţi? - Intoxicaţie tabagică. Auzi! Eu, care n-am fumat în viaţa mea. Iar pe ăştia, lasă-i să strige, că nu le pot încălzi apa cu bricheta! Am mustăcit din nas şi nările mi s-au umplut de mirosul dulceag al Naţionalelor, de multă vreme dispărute, iar memoria a precizat locul pe care mă aflam: cel al fostei bucătării unde nea Costică fuma neconsolat ţigară de la ţigară... "Uite, mi-am spus, o face şi acum, o va face în veşnicie! A nimerit, cu zarurile aruncate în foc, în "Strălucire", Numărul magic. Ehe! S-o fi păţit-o Einstein, Nichita Stănescu sau, de ce nu, EU?!..."